

χοντονεθρεμμένος Κάσ. ἀρχοντανεθρεμμένος Κάρπ. ἀρχοντονεθρεμμένος Νίσυρ. Τήλ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄρχοντας καὶ τοῦ ρ. ἀναθρέφω.

Ἀνατρέφω κατὰ τρόπον ἀρχόντων, ἥτοι ἐν εὐμαρείᾳ καὶ ἐν τρόποις εὐγενικοῖς ἐνθ' ἄν.: Ἀρχοντανάθρεψε τὰ παιδιὰ του Λεξ. Δημητρ. Κορίτσι - παιδί ἀρχονταναθρεμμένο σὺνηθ. || Ἄσμ.

Παινέσης δὲν παινέσης την, ἀφοῦ 'ναι παινεμένη, εἶναι κι ἀπὸ ψηλὴ γενεὰ κι ἀρχοντονεθρεμμένη

Νίσυρ.

Κόρη ξαθ-θή κι ὠραιόμορφη κι ἀρχοντανεθρεμμένη Κάρπ. Συνών. ἀρχονταναστένω, ἀρχονταναστυνέσκω, ἀρχοντοφυλάγω. Συνών. τῆς μετοχ. ἀρχοντοεθρεμμένος, ἀρχοντομαθημένος (ιδ. ἀρχοντομαθαίνω), ἀρχοντογεωμένος.

ἀρχονταναστένω Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄρχοντας καὶ τοῦ ρ. ἀναστένω.

Ἀρχονταναθρέφω, ὁ ιδ.: Εἶδε κ' ἔπαθε ἢ ἄμοιρη μάν-να του νὰ τὸν ἀρχονταναστήσῃ. Σὰ βασιλοπούλλα τὴν ἔχουν ἀρχονταναστημένη.

ἀρχονταναστυνέσκω Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρχονταναστένω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -υνέσκω.

Ἀρχονταναθρέφω, ὁ ιδ.: Καλὸς πατέρας, δουλεύει σὰ δὲ Γάι, μὰ τὰ παιδιὰ του τ' ἀρχονταναστυνέσκει.

ἀρχοντάνθρωπος ὁ, σὺνηθ. ἀρχοδάθρωπος πολλαχ. ἀρχοντάθρωπος Κύπρ. Μεγίστ. ἀρχοντιάθρουπους βόρ. ιδιῶμ. ἀρχοντάθρουπους πολλαχ. βόρ. ιδιῶμ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄρχοντας καὶ ἄνθρωπος.

Ἀνθρωπος εὐπαρουσίαστος καὶ εὐγενὴς τοὺς τρόπους ἢ γενναϊόδωρος: Εἶναι ἓνας ἀρχοντάνθρωπος!

ἀρχοντάπι τό, Πόντ. (Ὁφ.) ἀρχοντάπ' Πόντ. (Ὁφ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄρχοντας καὶ ἀρχ. ἄπιον.

1) Εἶδος ὀγκώδους ἀπίου. 2) Τὸ δένδρον τὸ παράγον τὸν εἰρημένον καρπὸν.

ἀρχονταρεῖο τό, ἀμάρτ. ἀρχονταρεῖο Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀρχονταρεῖον = οἰκία ἄρχοντος.

Αἰθουσα ἐν τῷ περιβόλῳ τοῦ ναοῦ πρὸς συνεδρίασιν τῶν προϋχόντων.

ἀρχονταρίκι τό, Ἀθ. Ἀνδρ. Ζάκ. Θήρ. Πελοπν. Σχιάθ. — Λεξ. Αἰν. ἀρχονταρίξ' Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.) Μακεδ. (Καταφύγ.) ἀρχουδαρίκ' Μακεδ. (Χαλκιδ.) Σάμ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀρχονταρίκιον. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Κατοικία ὅπου συνέρχονται οἱ ἄρχοντες, αἱ ἀρχαὶ Λεξ. Αἰν. β) Αἰθουσα τῶν συνεδριάσεων τῶν ἐπιτρόπων τῆς ἐκκλησίας Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Συνών. ἐπιτροπικό.

2) Ξενῶν, αἰθουσα μονῆς ὠρισμένη εἰς ὑποδοχὴν τῶν ἐπισκεπτῶν καὶ προσκυνητῶν Ἀθ. Ἀνδρ. Ζάκ. Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.) Μακεδ. (Καταφύγ.) Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Σάμ. Σχιάθ. β) Αἰθουσα τῆς οἰκίας εἰς τὴν ὁποίαν ὑποδέχονται τοὺς ξένους Μακεδ. (Χαλκιδ.) 3) Ἡ τάξις τῶν ἀρχόντων, τῶν εὐγενῶν, τῶν πλουσίων Θήρ. Συνών. ἀρχοντολογία, ἀρχοντολόι. 4) Τρόπος, ἥθος τῶν ἀρχόντων, τῶν εὐγενῶν Θήρ. Πελοπν. Συνών. ἀρχοντιά Α 4. 5) Τὰ ἐπιπλα, τὸ νοικοκυρεῖο τῶν ἀρχόντων, τῶν εὐγενῶν, τῶν πλουσίων Πελοπν.

Πβ. ἀρχονταλίκι.

ἀρχοντάρης ὁ, Ἀθ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄρχοντας καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρης. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Μοναχὸς ἐν ταῖς μοναῖς ἐπιτετραμμένος τὴν ὑποδοχὴν καὶ φιλοξενίαν τῶν προσκυνητῶν καὶ ἐπισκεπτῶν.

ἀρχονταρρώστια ἡ, σὺνηθ. ἀρχοδαρρώστια Κρήτ. ἀρχοδαρρώστια Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄρχοντας καὶ ἀρρώστια.

1) Ἀσθένεια ἄρχοντος, εὐπατρίδου σὺνηθ.: Φρ. Ἐχει ἀρχονταρρώστια ἢ ἔπαθε ἀρχονταρρώστια (εἰρων. ἐπὶ τοῦ μεγαλοποιούντος καὶ τὴν ἐλαχίστην ἀδιαθεσίαν μιμουμένου οὕτω τοὺς εὐπατρίδας, οἱ ὅποιοι καὶ τὴν παραμικρὰν τῶν ἀδιαθεσίαν χαρακτηρίζουν ὡς ἀσθένειαν). 2) Νόσος χρονία καὶ πολυδάπανος Ἀθῆν.: Οἱ χολόλιθοι εἶναι ἀρχονταρρώστια.

ἄρχοντας ὁ, ἄρχως πολλαχ. ἄρχω Τσακων. ἄρχους Λέσβ. κ.ά. ἄρχους Σαμοθρ. ἄρχως Καλαβρ. (Μπόβ.) Κάρπ. Κύπρ. Χίος (Καρδάμ.) κ.ά. νιάρχως (Νεοελλ. Ἀνάλ. Παρνασσ. 1,253) ἄρχοντας κοιν. καὶ Καππ. Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Σούρμ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἄρχοντα Τσακων. ἀρχοδας πολλαχ. ἀρχοντας πολλαχ. ἀρχοντας βόρ. ιδιῶμ. ἀρχουδας πολλαχ. βόρ. ιδιῶμ. ἀρχουδας Θεσσ. (Πήλ.) Γενικ. ἄρχω πολλαχ. ἄρχω ἑνιαχ. Πληθ. ἀρχοντᾶδες πολλαχ. ἀρχοντᾶδες πολλαχ. βόρ. ιδιῶμ. ἀρχονταῖοι Α. Ρουμελ. (Καρ.) Συγκριτ. ἀρχοντό-τερος Κύπρ. Θηλ. ἀρχόντισσα κοιν. ἀρχοδίσσα πολλαχ. ἀρχόντ'σσα πολλαχ. βόρ. ιδιῶμ. ἀρχόντσα Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀρχόντ'ζα Κέρκ. ἀρχοδ'σσα πολλαχ. ἀρχοδούσσα Θράκ. (Αἰν.) ἀρχόντισσα πολλαχ. ἀρχογκίσσα Τσακων. αἰχότσα Σαμοθρ. ἀρχοντοῦ Σκυρ. ἀρχοδοῦ Βιθυν. ἀρχοντοῦ Θράκ. (Αἰν.) ἀρχοντιάβα Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἄρχων. Τὸ ἄρχως καὶ μεσν., περὶ δὲ τοῦ σχηματισμοῦ τοῦ ιδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,190 καὶ 2,9. Ὁ τύπ. νιάρχως ἐκ τοῦ ἀμαρτ. νάρχως κατ' ἀνάπτυξιν παρὰ τὸ ν ὡς εἶναι-εἶναι κτ., τὸ δὲ νάρχως ἐκ τῆς συνεκφ. τὸν ἄρχω. Τὸ θηλ. ἀρχόντισσα καὶ μεσν. Διὰ τὸν τύπ. αἰχότσα ιδ. Α. Heisenberg ἐν Ἀφιερ. εἰς ΓΧατζιδ. 95.

Α) Κυριολ. 1) Ἀρχων, κυβερνήτης πολλαχ.: Ὁ ἄρχως μου παράγειλε νὰ μὴ βάλωμενε ζὰ μέσα 'ς τὰ χόρτα Νάξ. (Γαλανᾶδ.): Ἦρθενε ὁ ἄρχως, μόνον κάμετε 'ς τὴ δάδα αὐτόθ. || Παροιμ. Τὸ Βλάχο κάναν ἄρχοντα κι αὐτὸς γύρευε ρεῖκια (ἐπὶ ὀψιπλούτου ἢ παρ' ἀξίαν ἀνελθόντος εἰς ἀνώτερα ἀξιώματα, μὴ λησμονούντος δὲ τοὺς παλαιούς ἀγροίκους τρόπους) Πελοπν. (Μάν.)

Ὁ ποντικὸς 'ς τὴν τροῦπα του μεγάλος ἄρχως εἶναι Ἀμοργ. Θήρ.

Ὅταν ὁ ἄρχοντας κλάνη, | ὁ λαὸς τὸ παρακάνει (τὰ κακὰ παραδείγματα τῶν ἀρχόντων μιμοῦνται καθ' ὑπερβολὴν οἱ ὑπήκοοι) ΙΒενιζέλ. Παροιμ.² 235,856 || Γνωμ. Ἀρχως τδαὶ πελ-λὸς ὅ,τι τοὺς δόξῃ (ὁ ἄρχων καὶ ὁ μωρὸς κάνουν ὅ,τι θέλουν) Κύπρ.

Τὸν ἀρχοδα τοῦ τόπου σου, τὸν ἄγιο τοῦ χωριοῦ σου (ἐνν. τίμα) Θήρ. || Αἰνιγμ.

Σὰ νιάρχως νιάρχως ἔρχεται, σὰ νιάρχως κατεβαίνει καὶ σὰν καλὸς πρᾶματευτῆς σηκώνεται καὶ φεύγει (ἢ ὁμίχλη) Νεοελλ. Ἀνάλ. Παρνασσ. ἐνθ' ἄν. 2) Ἐκεῖνος ὅστις προέχει ἐν τῇ κοινωνίᾳ κατὰ τὸ γένος, τὴν δύναμιν καὶ τὸν πλοῦτον, εὐγενὴς, πλούσιος κοιν. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) Καππ. Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Σούρμ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Τσακων.: Ζῆ-περνᾶ σὰν ἄρχοντα (ζῆ ἐν εὐμαρείᾳ). Γυναῖκα

